

Arra gondolt és azt érezte rettenetesen erősen, hogy most elszakadt örökre valamitől, ahová soha, soha nem fog visszatérni többé. A sas, igen, a sas a szárnyaira vette és viszi! Tengerek fölé fogja röpieni talán, vagy elejti, hogy a hullámok elkapják és eltemessék. — De elviszi messze! . . . Elragadja örökre attól a boldogságtól, amit a játék jelent.

— Csacsi vagy, kisfiam — mondta apa csöndesen —, de látod, azért szép a karácsony, mert békesség van benne és reménység!

És akkor hirtelen föállt nagyapa, fölvelt egy könyvet s odaadta a zavartan áldogáló diáknak.

— Nesze, én ezt adom neked ma! Azt írtam bele: «Unokámnak, az írónak, aki nem született, hanem lesz!» . . . Azért adom, hogy ha tényleg író lenne belőled, legyen ami vezesse a tolladat és szárnyat adjon a gondolatodnak . . .

A fiú egy rövid pillantást vetett a könyvre, amelynek a címlapján ez a két szó állt: «*Diadalmas világnézet.*»

* * *

És ekkor, ott a karácsonyfa alatt — eldőlt az én sorsom . . .

A GYERMEK A LÁPBAN.

— Annette von Droste—Hülshoff. —

Ó, rémes az út a lápon át,
Ha a puszta füstköde, mint a
Rajzó lidérc, úgy csúri magát,
S karmolni kinyúlík az inda,
Lépten-nyomon forrás buzog,
Alant a rés sziszeg, susog —
Ó, rémes az út a lápon át,
A nádaszt szél ha suhintja!
Ábécéjét a kis gyerek
Remegőn markolja, s nyargal.
A síkon sívó szél hereg,
Mit sűg a bozót ezer ajkkal? . . .
Kísért a duhaj ásólegény,
Ki jót mulatoott ura tőzegén;
Kivert bika tán, hú — csörg a berek!
Lapul a fiúcska halkkal.

A marton száraz tors meredez,
A szél fenyűfát nyekerget,
Mint lándzsa sás, — fület hegyez
És messze iramlík a gyermek.
Mi zizeg, mi zuboghat most odabent?
Boldogtalan asszony fonja a lent,
Az átokverte Fonókata ez,
Ki orsót sebtibe perget.

Előre, haj! a fiú szalad,
Tán űzi valaki hátul.
Előtte a zombék megfakad,
Sípít a föld a nyomátul.
Kísérteli vonó hangja kél,
Ott Pityke, a muzsikus zenél —
Ellopta az álnok a lakzi alatt
A menyasszony-pénzt az arátul.
Most rian a lép, kettébe nyíl,
És felnyög tompa morajban.
Jaj, jaj, a kárhozott Orsolya sír:
«Hó, árva lelkem!» — a jajban.
Mint sebzett őz a fiú szökell,
Órangyala most ha nincs közel:
Apró csontját a turfasír
Lapátra hányja ki majdan.
De im, a talaj tömörül megint,
S a honi világot osztván
Legelő-szélről a lámpa tekint,
S a gyermek partra jut aztán.
Fellélekzik, s riadt szemét
A lápra szegzi egyre még:
Be szörnyű is volt a nádba' kint,
Ó, rémes volt — a pusztán!

Fordította: R. Berde Mária.